

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
17 päivänä heinäkuuta 1963 *

Asiassa 13/63,

Italian tasavallan hallitus, asiamiehenään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston päällikkö, professori Riccardo Monaco, avustajanaan valtionasiamiehen sijainen Pietro Peronaci, prosessiosoite Luxemburgissa Italian tasavallan suurlähetystö,

kantajana,

vastaan

Euroopan talousyhteisön komissio, asiamiehenään Euroopan yhteisöjen toimielinten oikeudellinen neuvonantaja Alberto Sciolla-Lagrange, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan yhteisöjen toimielinten oikeudellisen yksikön sihteeri Henri Manzanarès, 2 place de Metz,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan 17.1.1963 tehdyn päätöksen (EYVL 13.2.1963, s. 268-), jossa myönnetään Ranskan tasavallalle lupa toteuttaa ETY:n perustamissopimuksen 226 artiklan mukaisia suojatoimenpiteitä Italiasta tulevien, kotitaloudessa käytettävien jääkaappien ja niihin kuuluvien tiettyjen osien tuontia vastaan,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti A. M. Donner, jaostojen puheenjohtajat L. Delvaux ja R. Lecourt, tuomarit Ch. L. Hammes, R. Rossi, A. Trabucchi, W. Strauß (esittelevä tuomari),

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

julkisasiamies: M. Lagrange,
kirjaaja: A. Van Houtte,

on antanut seuraavan

tuomion

I - Olennaisten menettelymääräysten rikkominen

1. Italian hallituksen kuulematta jättäminen

Kantaja katsoo, että komission olisi pitänyt kuulla sitä ennen päätöksen tekemistä.

Tässä tapauksessa ei ole tarpeen tarkastella, missä määrin edellä esitetty ennako-kuuleminen on pakollinen.

Ei ole kiistetty sitä, että käytyään puhelinkeskusteluja kantajan Brysselissä olevan pysyvän edustuston kanssa ja ilmoitettuaan sille Ranskan hallituksen pyynnöstä, vastaaja on esittänyt mainitulle edustustolle kyseisestä pyynnöstä kirjallisesti useita kysymyksiä, joihin ei ole vastattu.

Kantajan kuukauden kestänyt vaikeneminen ei oikeuta syyttämään vastaajaa kanteen kohteena olevan päätöksen tekemisestä ilman muita toimenpiteitä.

Väite on näin ollen hylättävä.

2. Väite perustelujen riittämättömyydestä

Kantaja on esittänyt joukon väitteitä, joilla pyritään osoittamaan, että kanteen kohteena olevan päätöksen perustelut eivät täytä perustamissopimuksen 190 artiklassa vaadittuja edellytyksiä.

Päätöksen perustelut ovat kantajan mukaan riittämättömät osoittamaan kyseessä olevien vaikeuksien aiheutuvan ainoastaan Italiasta tapahtuvasta tuonnista.

Päätöksessä ei ole kuitenkaan rajoitettu ottamaan huomioon kaikenlaisen tuonnin määrää, vaan siinä on vertailtu italialaisen tuotteen hintaa ranskalaisten ja muiden

tuontituotteiden hintoihin, jotka päätöksen mukaan ovat huomattavasti korkeammat.

On väitetty aiheettomasti, että päätöksessä olisi pitänyt ottaa huomioon myös ero kuluttajahinnoissa, sillä on mahdotonta todeta mitään varmaa tässä asiassa alennuskäytännön vuoksi, ja vaikeuksia on arvioitava tuottajien osalta, mistä johtuu tarve ottaa huomioon tukkumyyjiltä laskutetut hinnat.

Ei ole myöskään tarvetta tutkia, onko ranskalaisten tuottajien tukkumyyjille myöntämä voittomarginaali kohtuullinen vai ei, sillä asiassa on kysymys hintaeron arvioimisesta ranskalaisen tuotteen ja italialaisen tuotteen välillä sen saapuessa Ranskan alueelle, toisin sanoen hetkellä, jolloin molemmat tuotteet ovat samoilla markkinoilla ja samassa kaupan portaassa.

Kantajan mukaan perusteluissa olisi pitänyt esittää, oliko italialaisten tuottajien Ranskassa oleville jälleenmyyjilleen myöntämä suurempi marginaali oikeutettu viimeksi mainituille aiheutuvien suurempien kustannusten vuoksi.

Kun mainituissa perusteluissa esitetään, että italialaisten tuotteiden vapaasti rajalla -hinnan ja ranskalaisten tuotteiden vapaasti tehtaalla -hinnan välinen ero on ollut 30 prosenttia, niin vastaajan mielestä siitä seuraa selvästi, ettei ole ollut olemassa muita seikkoja, jotka voisivat vähentää tuon prosenttimäärän mukaista kilpailuetua.

Kantaja syyttää vastaajaa siitä, että tämä on jättänyt tutkimatta, ovatko muiden viejämaiden tuottajat tarjonneet Ranskassa oleville jälleenmyyjilleen vastaavia etuja kuin mistä italialaisten tuotteiden tuojat nauttivat.

Kun perusteluissa todetaan, että italialaiset hinnat eivät olleet vertailukelpoisia muiden tuontitavaroiden hintojen kanssa, niissä annetaan selvästi ymmärtää, että italialaisten tuotteiden tuojat ovat voineet ostaa halvemmalla kuin muut tuojat.

Kantajan toivoma maininta on näin ollen tarpeeton.

Lopuksi kantaja väittää virheellisesti, että päätöksessä verrataan ranskalaista tuotantoa, joka on laskettu kymmeneltä kuukaudelta, vientiin ja tuontiin, jotka on laskettu seitsemältä ja kuudelta kuukaudelta, vaikka päätöksessä esitetyssä taulukossa vertailtiin tietoja vastaavilta ajoilta.

Lopuksi kantaja esittää, että johdanto-osan perustelukappale, jossa on kysymys ranskalaisen ja italialaisen hinnan välisestä erosta, ei ole ollut selvä ja on perustunut virheellisiin tietoihin.

Perustelujen osalta kyseinen teksti on selvä, sillä siitä on mahdollista erottaa selvästi vastaajan ratkaiseviksi katsomat tiedot.

Edellä esitetystä seuraa, että väite perustelujen riittämättömyydestä on hylättävä.

II – Harkintavallan väärinkäyttö

Kantaja väittää, että komissio on käyttänyt väärin sille 226 artiklassa myönnettyä harkintavaltaa saavuttaakseen 91 artiklan polkumyynninvastaisten toimenpiteiden soveltamisalaan kuuluvan tuloksen.

Mikään kanteen kohteena olevassa päätöksessä tai vastaajan toiminnassa ei kuitenkaan anna aihetta katsoa, että kyseinen päätös olisi peitelty polkumyynninvastainen toimenpide, koska siinä ei ole viitattu polkumyyntiin.

Kanteen kohteena olevan maksun kantamisen rajoittaminen ajallisesti ja sen toteuttaminen asteittain ei vastaa kyseistä toimenpidettä, joka pitäisi toteuttaa torjuttavan käytännön keston mukaan, mitä tavallisesti ei voida ennalta arvioida.

Väite on näin ollen hylättävä.

III – Perustamissopimuksen rikkominen

1. Käsite ”taloudenala”

Kantaja väittää, ettei Ranskan jääkaappiteollisuus ole 226 artiklassa tarkoitettu ”taloudenala”.

Tavarantuotanto voi olla tällainen ”ala”, silloin kun kyseinen tavara yleisesti hyväksytyin määritelmän mukaan erottuu selvästi muista samankaltaisista tuotteista.

Tässä tapauksessa kyseiset edellytykset täyttyvät.

2. *Moottorikompressoreista kannettavat maksut*

Ei ole kiistetty sitä, että moottorikompressoreiden osalta ei ole ollut sellaisia vaikeuksia kuin vastaaja on esittänyt täydellisesti varustettujen jääkaappien osalta.

Vastaaja on kuitenkin viitannut tarpeeseen välttää kaupan vääristymistä ja huomauttanut, että moottorikompressorien kokoaminen varusteettomiin jääkaappeihin on hyvin helppo toimenpide.

Kantaja itse on todennut, että italialaisten tuotteiden tuojien Ranskassa on vastattava myytyjen tuotteiden huollosta.

On näin ollen mahdollista, että ne olisivat riittävästi varustautuneita toteuttaakseen myös moottorikompressorien kokoamisen joutumatta perustamaan uutta teollisuutta.

Kantaja ei ole osoittanut, että kaupan vääristymisen välttämistä koskeva huoli olisi perusteeton.

Väite on näin ollen hylättävä.

3. *Käsite "vakavat ongelmat, jotka ovat omiaan jatkuvasti koettelemaan jotain taloudenalaa"*

Perustamissopimuksen 226 artiklan 1 kohdasta johtuu, että suoja-toimenpiteet voidaan sallia, jos jollakin taloudenalalla ilmenee vakavia ongelmia, jotka ovat omiaan koettelemaan sitä jatkuvasti.

a) Vastaajan esittämät luvut sellaisenaan osoittavat ranskalaisen tuotannon vähentyneen vuosina 1961–1962 ja tuonnin Ranskaan lisääntyneen samana aikana – kantaja ei ole kiistänyt kyseisiä lukuja – mistä voidaan päätellä mainittujen vaikeuksien olevan todellisia.

On kuitenkin tarkasteltava, onko kantaja esittänyt väitteitä, joilla mainittu oletamus tehdään tyhjäksi.

b) Kantaja väittää, että vuoden 1962 ranskalaisella tuotannolla, joka käsitti 265 000 laitetta, ei ole onnistuttu tyydyttämään kotimarkkinoiden tarpeita.

Väite on perusteeton.

Mainittu tilanne ei edellytä välttämättä tuotantolaitteiden riittämätöntä kykyä, vaan se voi yhtä hyvin johtua siitä, että tuonti nimenomaan on aiheuttanut ranskalaisen tuotannon laskun.

c) Kantaja pyrkii tämän jälkeen osoittamaan, että vuoden 1962 ranskalaisesta tuotannosta on jäänyt myymättä vuoden loppuun mennessä vähintään noin 8 000 jääkaappia.

Jos käytetään kantajan laskutapaa ja korvataan alkuperäisistä luvuista ne, jotka molemmat asianosaiset ovat hyväksyneet istunnossa, lukuun ottamatta mitättömiä eroja, saadaan tulokseksi luku, joka vaihtelee 48 000:sta 57 000:een.

On otettava huomioon vuoden 1962 tilanteen lisäksi ennen kaikkea kaupankäynnin vapauttamisen jälkeinen kehitys.

Tältä osin tuottajien olemassa olevien varastojen suuri määrä vuoden 1961 lopulla ja vuoden 1962 lopulla (145 000 ja 193 000) sekä näiden lukujen välinen ero ovat merkittävät.

Kantaja väittää, että varastoidut mallit ovat olleet vanhentuneita.

Ongelma myynnissä voi ilmetä myös siten, ettei tuottaja onnistu myymään edellisten vuosien tuotantoa.

Kantajan väitteessä oletetaan, että vuonna 1962 myydyt ranskalaiset tuotteet ovat olleet peräisin samalta vuodelta, mitä ei ole todistettu.

d) Asianosaiset ovat eri mieltä siitä, onko ranskalaisten tuottajien vähän ennen kanteen kohteena olevan päätöksen tekemistä toteuttama hintojen alentaminen vaikuttanut kaikkiin tuotteisiin tai suurimpaan osaan niistä, kuten kantaja arvioi, vai ainoastaan hyvin pieneen osaan niistä.

Kantajan väite, jos se on oikea, osoittaisi pikemminkin ”vakavien ongelmien” olemassaolon, koska on normaalia olettaa, että tuottajien vapaaehtoisesti päättämä huomattava hintojen alentaminen voi olla oire kovasta kilpailusta.

Vaikka 226 artiklan tarkoituksena on sallia vaikeuksissa olevan alan mukauttaminen yhteismarkkinoihin, siinä edellytetään, että ne, joita asia koskee, kykenevät tukemaan komission toimenpiteitä omin ponnistuksin; ”vakavia ongelmia” voi olla olemassa, vaikka tällaisiin ponnistuksiin ryhdyttäisiinkin.

e) Ei ole osoitettu, että vastaaja olisi soveltanut väärin käsitettä ”vakava ongelma”.

Näin ollen yhteisöjen tuomioistuimen on hylättävä kyseinen väite.

4. *Syrjintä*

a) On väitetty, että päätöksessä on lainvastaisesti rikottu syrjintäkiellon periaatetta myöntämällä Ranskan hallitukselle lupa määrätä ainoastaan italialaisille tuotteille erityismaksu, joka ei koske yhteisön muista valtioista tai kolmansista maista peräisin olevia samoja tuotteita.

Jos tilanteissa, jotka eivät ole toisiinsa verrattavissa, menetellään eri tavalla, siitä ei voida automaattisesti päätellä, että kyseessä on syrjintä.

Muodollisen syrjinnän ilmeneminen voi itse asiassa osoittaa aineellisen syrjinnän puuttumista.

Aineellisessa syrjinnässä olisi ollut kyse siitä, että samanlaisissa tilanteissa menetellään eri tavalla tai erilaisissa tilanteissa menetellään samalla tavalla.

b) Koska komissio joutuu rajoittamaan asioihin puuttumisensa ”ehdottomasti tarvittavaan”, on sen voitava käsitellä ainoastaan kyseiset ongelmat aiheuttaneita ilmiöitä.

Sen on myös valittava ”ensisijaisesti ... toimenpiteet, jotka aiheuttavat vähiten häiriöitä yhteismarkkinoiden toiminnalle”; tältä osin sen on otettava huomioon, että jos asiasta on epätietoisuutta, yhteismarkkinat kärsivät vähemmän, jos perustamis- sopimuksen määräyksistä poiketaan ainoastaan kahden jäsenvaltion välisissä suhteissa.

Edellä hylätty väite nimenomaan edistäisi syrjintää, joka voisi ilmetä myös siten, että tilanteita, jotka eivät ole samanlaisia, kohdeltaisiin samalla tavoin.

Antaessaan luvan suojatoimenpiteille komissiolla on oikeus kohdella eri maita ja yhteismarkkinoiden eri yrityksiä eri tavoin, jos tällainen erottelu on perusteltua.

Edellä esitetty pätee, jos on mahdollista todeta kussakin maassa muiden maiden hintatasosta selvästi poikkeava hintataso.

c) On tiedettävä, voivatko olosuhteet tässä tapauksessa oikeuttaa suojatoimenpiteiden rajoittamisen koskemaan ainoastaan Italiasta tapahtuvaa tuontia.

Vastaaja on havainnut "Italian tasavallasta tulevan tuonnin lisääntyneen merkittävästi", mikä on aiheuttanut kyseiset ongelmat Ranskassa, ja näin ollen rajoittanut suojatoimenpiteet koskemaan ainoastaan italialaisia tuotteita.

Vastaaja perustelee arviointinsa ja kyseisen toimenpiteen valinnan pääasiassa toteamuksella, että kolmansista maista lähtöisin olevan tuonnin määrä "ei ole kasvanut poikkeavasti" eikä näin ollen "estä kyseisen alan uudelleenjärjestämistä Ranskassa", toisaalta muista jäsenvaltioista tuotujen tuotteiden hinta "ei eroa tuntuvasti samanlaisten ranskalaisten tuotteiden hinnasta ja tuontimäärän kohonneeseen kasvuun ei voida katsoa olevan epätavallinen".

Yhteisöjen tuomioistuimelle esitettyjen seikkojen perusteella ei voida katsoa, että komission edellä esitetty arviointi olisi ilmeisen väärä.

Ei ole kiistetty sitä, että kolmansista maista tapahtuva tuonti on vähäistä.

Ei ole osoitettu, että komissio olisi erehtynyt todetessaan, ettei muista jäsenvaltioista peräisin olevien tuotteiden hinta eroa tuntuvasti samanlaisten ranskalaisten tuotteiden hinnasta.

Komissio saattoi muista jäsenvaltioista lähtöisin olevan tuonnin määrään nähden - jota se ei arvioi epätavalliseksi - katsoa italialaisen tuonnin merkittävän kasvun oikeuttavan erityistoimenpiteen, josta päätös on tehty.

d) Edellä esitetystä seuraa, että kanteen kohteena olevan päätöksen johdanto-osan perustelukappaleet kuudennesta yhdenteentoista oikeuttavat maksun määräämisen ainoastaan italialaisille tuotteille.

Väite syrjinnästä on näin ollen hylättävä.

5. *Väite hintaeroja laskettaessa tapahtuneesta aineellisesta virheestä*

Päätöksen mukaan ero "litraa kohti lasketun italialaisten jääkaappien keskimääräisen vapaasti rajalla -hinnan ja samojen ranskalaisten laitteiden litraa kohti lasketun tukkuhinnan välillä", toisin sanoen vapaasti tehtaalla -hintaa, kuten vastaaja on selittänyt asian käsittelyssä, "on 30 prosenttia italialaisesta vapaasti Ranskan rajalla -hinnasta, kun taas olemassa oleva tullisuoja on ainoastaan 7,5 prosenttia".

Kantaja katsoo, että komission olisi pitänyt ottaa huomioon muutkin tekijät, jotka olisivat huomattavasti vähentäneet mainittua eroa.

a) Kantaja ei kiistä vastaajan esittämiä lukuja, jotka koskevat ranskalaista tukku-kauppiailta laskutettua hintaa (2,946 Ranskan frangia) ja italialaista vapaasti rajalla-hintaa (2,245 Ranskan frangia); näiden aritmeettinen ero on jopa 31,2 prosenttia.

Kantaja rajoittuu esittämään vastaajan valitsemalle laskentatavalle toisen laskentatavan, joka perustuu vastaaviin alennuksiin.

Ei kuitenkaan ole osoitettu, että kyseinen laskentatapa olisi varmempi ja sopivampi tässä tapauksessa kuin komission käyttämä tapa.

Vastaajaa ei voi syyttää siitä, että se on valinnut hintojen osalta tärkeimmät ja varhimmat seikat.

Kantaja ei ole mitenkään selittänyt eikä tarkentanut, miten kiistämätön ero ranskalaisten tuotteiden tehdashintojen ja italialaisten tuotteiden hintojen, silloin kun nämä tuotteet saapuvat Ranskan alueelle, välillä vähenisi myöhemmin myönnettyillä alennuksilla; se ei myöskään ole osoittanut, millä perusteella se on arvioinut mainitut alennukset.

b) Osoittaakseen, että italialaisten tuotteiden jälleenmyyjillä on erityiskustannuksia, kantaja on rajoittunut antamaan tiettyjä irrallisia lukuja kahden tuontiyhtiön tilinpäätöksistä.

Kyseiset luvut eivät kuitenkaan ole lainkaan vakuuttavia.

Ensiksikin niiden suhde on laskettu kyseisten yhtiöiden liikevaihdosta, toisin sanoen perustalta, jota on vaikea vertailla käsiteltävänä olevan asian kohteena olevien tukkumyyjiin sovellettujen hintojen kanssa.

Lisäksi mainitut luvut jättävät täysin avoimeksi kysymyksen, onko ranskalaisten tuotteiden jälleenmyyjien tilinpäätöksessä vastaavat kirjaukset.

Esitettyjen tilinpäätösten kirjauksista huomattava osa muodostuu ”ylimääräisistä kaupallisista kustannuksista”, mikä on liian yleinen ilmaisu päätelmien tekemiseksi.

Edellä esitetystä seuraa, että väite on hylättävä.

IV – Oikeudenkäyntikulut

Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaisesti asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Kantaja on tässä tapauksessa hävinnyt asian.

Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla,

ottaen huomioon oikeudenkäyntiasiakirjat,

kuultuaan esittelevän tuomarin kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten suulliset lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen,

ottaen huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen 173, 190 ja 226 artiklan,

ottaen huomioon Euroopan talousyhteisön tuomioistuimen perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan,

ottaen huomioon Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen ja erityisesti sen 69 artiklan 2 kohdan,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on hylännyt muut laajemmat tai vastakkaiset vaatimukset ja antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Kanne hylätään perusteettomana.**
- 2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Donner

Delvaux

Lecourt

Hammes

Rossi

Trabucchi

Strauß

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä heinäkuuta 1963.

A. Van Houtte
kirjaaja

A. M. Donner
presidentti